

عنوان مقاله:

احیا و باززنده سازی بافت های تاریخی شهری با توجه به مولفه های هویتی و پایداری اجتماعی

محل انتشار:

سومین همایش بین المللی معماری عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

سمانه اسکندری - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه علامه دهخدا قزوین

نیلوفر حاجی باشی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه علامه دهخدا قزوین

رویا فرح لقا - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی، واحد محمودآباد

خلاصه مقاله:

در برخورد با بافت سنتی شهر به دو عامل مهم برخوردیم، اول آنکه شهر را نمی توان از تاثیر عوامل معاصر و جدید محروم کرد و دوم زندگی در شهر به ریشه های تاریخی و قدیمی وابسته است در صورت عدم توجه به این دو عامل عدم هماهنگی بین این دو عامل نیازهای امروزی، بلکه ارزش ها و یادگارهای کهن صدمه دیده و نابود می شود. در بافت های تاریخی در اثر گذشت زمان مسیله ارزش های فرهنگی و تاریخی و فرسودگی و آشفتنگی روز به روز سنگین تر می شود و حل این تضاد که هر روز به وخامت بیشتر می گراید و نتیجه آن انهدام بافت تاریخی است. فضای تاریخی یک شهر محل تجلی زندگی جمعی شهرها هستند. چنانچه فضای شهری دارای کیفیت مطلوب باشد به عنوان عرصه ای برای تبلور زندگی جمعی، نقش مهمی در تعیین هویت شهر و آفرینش تعاملات انسانی، تقویت و تداعی خاطر برای نسل های آینده دارند. در این مقاله در نهایت به این نتیجه می رسیم که هویت موجود در بافت های تاریخی بیش از آن که گذشته باشد به خاطرات و ذهن افراد مرتبط است و به زمان حال انسان ها را در بر می گیرد و الزاما این خوش آیندی حضور در بافت برای همه انسان ها یکسان نیست و به هویت شخصی برمی گردد و این به معنی اصلی هویت برمی گردد که هویت از سویی نماینده تفاوت بین خود و دیگری و از سوی دیگر بیان گرتشابه بین یک جامعه است و در واقع ایجاد حس هویت در انسان ها به واسطه حضور در بافت یک فرآیند است که در عین عمومیت بسیار شخصی است. ایجاد این حس به جز تحقیقات میدانی و تاریخی در مورد هر بافت و نزدیک کردن آن به زمان حال به سختی امکان پذیر می باشد. سرزندگی بافت های تاریخی یکی از کیفیات های فضایی این بافت ها است که به ویژگی های کالبدی و اجتماعی وابسته است. حضور انسان در بافت های تاریخی مستلزم بستری مناسب جهت پاسخگویی به نیازهای اوست. ارتقا کیفیت بافت های تاریخی، میزان حضور و استفاده از فضا و برقراری تعامل با بافت با توجه به کیفیت بافت حایز اهمیت است. پژوهش مورد نظر به روش توصیفی مورد بررسی قرار گردید و این نتیجه حاصل گردید که بافت های تاریخی با شناسایی هویتی هر منطقه و ایجاد فضاهایی که حافظه جمعی را در انسان ها برانگیزد و با در طراحی فضاها به گذشته و نیازها و انسان ها امروزی نیز بیاندهشیم. فضای شهری که امروز به عنوان بافت تاریخی مطرح می شود نقش بنیادین خود را به عنوان یک فضای سرزنده شهری و دارای کیفیت از یاد برده است. پژوهش حاضر با استفاده از مولفه های پایداری اجتماعی سعی در ارائه راهبردهایی برای احیای اجتماعی بافت های تاریخی دارد.

کلمات کلیدی:

احیا، بافت تاریخی، هویت، پایداری اجتماعی، فضای شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/712047>

